

Arrest

nr. 60 886 van 2 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die loco advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H JONCKHEERE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. M. {...}, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense afkomst te zijn. U werd op 29/04/1971 geboren te Staryje-Atagi (Tsjetsjenië). Sedert 2000 bent u officieel met Z.A. {...} (OV xxxxxxxxx) getrouwd. Op 03/09/2007 kwam u vanuit Tsjetsjenië in Polen aan. Eerst verbleef u 1 jaar en 3 maanden in een asielcentrum. Daar werd u éénmaal door onbekende medebewoners aangesproken met de vraag waarom u Tsjetsjenië verlaten had. Na uw verblijf in het asielcentrum verhuisde u naar een appartement. In de winter van 2008 werd uw zoon, A. M. {...}, door onbekende Tsjetsjenen aangesproken. Er werd hem gevraagd wat u deed, met wie u bevriend was en waar u werkte. Een tijdje later verhuisde u naar een ander, iets meer afgelegen, appartement. In november 2009 werd uw zoon A.-M. {...} voor de tweede maal, weliswaar door andere, onbekenden aangesproken. Wederom werden

hem vragen gesteld in de trant van waar u was, waar jullie woonden en waar uw zoon naar school ging. Drie weken later besloot u Polen te ontvluchten. Gedurende uw verblijf in Polen kwam u te weten dat u hepatitis had. Er werden namelijk 3 bloedanalyses uitgevoerd. Voor één analyse werd u voor een dag in het ziekenhuis opgenomen. Er werd u verteld dat men zou wachten met de behandeling tot de ziekteverschijnselen zich zouden manifesteren. Een jaar later was de behandeling nog niet gestart. In december 2009 vertrok u vanuit Warschau naar België waar u op 08/12/2009 aankwam. U diende er op 11/12/2009 een asielaanvraag in. U en uw vrouw legden volgende documenten neer: een huwelijksakte, uw Poolse rijbewijs, uw Russisch binnenlands en internationaal paspoort, Poolse identiteitskaarten voor vluchtelingen van u, uw vrouw, C. {...} en A.-M. {...}, uw Poolse reispas, het Russisch binnenlands en buitenlands paspoort van uw vrouw, de Poolse reispas van uw vrouw, de geboorteaktes van C. {...} en A.-M. {...}, een geboortebewijs van uw dochter Y. {...}, een Belgisch medisch attest en het resultaat van een laboratoriumonderzoek.

B. Motivering

Er moet worden benadrukt dat u, uw vrouw, uw dochter C.{...} en uw zoon A.-M. {...} op 15 december 2008 door Polen als vluchteling werden erkend. Dat u, tot het bewijs van tegendeel, bijgevolg wordt geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, zijnde Rusland. Dat bijgevolg, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden.

Welnu, in casu heeft u niet aangetoond dat de bescherming die u door Polen werd verleend heeft opgehouden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u Polen verliet omdat uw zoon tweemaal door onbekende Tsjetsjenen over u werd bevraagd. U heeft er geen idee van wie die mannen zijn of waarom ze uw zoon bevraagden (CGVS p.5-6). Ook toen u in het asielcentrum door medebewoners bevraagd werd kon u enkel gissen wie zij waren - u had gehoord dat het informanten van Kadyrov waren. Ze vroegen u overigens enkel waarom u Tsjetsjenië verlaten had (CGVS p.11). Verder is er geen melding van expliciete bedreigingen ten aanzien van u of uw gezin (CGVS p.11). Niettegenstaande uw vrees hieruit ontstond, verzuimde u telkenmale hiervan aangifte te doen bij de politie (CGVS p.6). Toen u gevraagd werd waarom u dit niet deed, antwoordde u dat dit zinloos was. U had namelijk gehoord dat de klacht die een vrouw in het asielcentrum deed, niet grondig behandeld werd door de politie (CGVS p.6). Dit argument is niet afdoende aangezien u verder geen redenen had om aan te nemen dat de politie uw klacht niet zou behandelen. Te meer u verklaarde dat de Poolse politie gepoogd heeft u te recruter en u een salaris zou betalen wat kan duiden op een zekere welwillendheid van de Poolse politie om u te helpen (CGVS p.6). Gezien u geen enkele valabele indicatie heeft dat de Poolse autoriteiten u niet zouden beschermen en u daarenboven verzuimde klacht bij de politie in te dienen, kan niet worden besloten dat u de bescherming in Polen onthouden zou worden. Bovendien blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat er in Polen bescherming en bijstand beschikbaar is voor asielzoekers en vluchtelingen die zouden worden bedreigd. U hebt echter nagelaten gebruik te maken van deze mogelijkheden. Verder verklaarde u dat u zich tekort gedaan voelde omwille van het feit dat u in Polen niet behandeld werd voor uw ziekte, hepatitis. U stelde dat uw Tsjetsjeense etnie hiervan aan de basis lag. De Poolse autoriteiten zouden namelijk geen financiële middelen willen vrijmaken om Tsjetsjenen medische bijstand te verlenen (CGVS p.3,7). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u wel op medische bijstand kon rekenen. Ten eerste werden 3 bloedanalyses uitgevoerd om een diagnose van uw probleem te stellen. Bij één van die drie analyses werd u voor een dag in het ziekenhuis opgenomen (CGVS p.3). Dit duidt erop dat er zeer redelijke inspanningen langs Poolse zijde werden gedaan om u medische verzorging te bieden. Van de dokter kreeg u enkel te horen dat men zou wachten met de behandeling tot de ziekteverschijnselen zich zouden manifesteren (CGVS p.8). Dit kan dan ook niet als een weigering worden gezien om u te behandelen. Verder heeft u geen enkel kanaal gebruikt om de in uw ogen onheuse behandeling aan te klagen. U verklaarde geen enkele organisatie of NGO aangesproken te hebben om u beter te informeren of om uw situatie aan te klagen. Verder achtte u het zelfs niet nodig een advocaat onder de arm te nemen om eventuele stappen te ondernemen tegen het in uw ogen onterechte uitstel van uw behandeling (CGVS p.7). Voorts verklaarde u gedurende het laatste jaar van uw verblijf in Polen geen enkele dokter te hebben bezocht, niettegenstaande u toen al over de medische attestatie en verslagen beschikte (CGVS p.10). Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat men ook in België nog niet met de behandeling van uw ziekte is gestart (CGVS p.8). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan niet worden besloten dat de medische verzorging u in Polen weerhouden werd omwille van uw Tsjetsjeense origine. Daarenboven toonde u geen enkel initiatief om u via de geijkte kanalen beter te informeren of om een oplossing voor uw probleem te zoeken. U liet zich enkel leiden door een Poolse kennis die vroeger juriste was en u aanraadde Polen te verlaten omdat de Poolse autoriteiten Tsjetsjenen niet zouden helpen (CGVS p.4,7). Dit ondanks het feit dat u van Polen opvang en de vluchtelingenstatus verkregen heeft. Daarbovenop werden verscheidene medische

onderzoeken voor u gedaan en heeft u nooit problemen gekend met de Poolse autoriteiten (CGVS p. 6). Aldus is uw motivering dat u de raad van deze ene Poolse dame opvolgde onafdoende en kan niet worden aanvaard dat u niet meerdere stappen ondernam om uw problemen in Polen te proberen op te lossen.

Gezien uw asielmotieven in het kader van deze aanvraag ten opzicht van Polen moeten beoordeeld worden, moet er opgemerkt worden dat wat uw vrees ten opzichte van Polen betreft er geen sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming. De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Jullie huwelijksakte, uw Pools rijbewijs, uw Russisch binnenlands en internationaal paspoort, Poolse identiteitskaarten voor vluchtelingen van u, uw vrouw, C. {...} en A.-M. {...}, uw Poolse reispas, het Russisch binnenlands en buitenlands paspoort van uw vrouw, de Poolse reispas van uw vrouw, de geboorteaktes van C. {...} en A.-M. {...}, een geboortebewijs van uw dochter Y. {...}, bevatten enkel persoonlijke gegevens en geven geen informatie over uw asielmotieven. Het Belgisch medisch attest en het laboratoriumonderzoek bevestigen enkel uw medische toestand maar geeft geen enkele informatie over het door u verklaarde gebrek aan medische verzorging in Polen.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezien uw erkenning als vluchteling niet mag worden teruggeleid naar Rusland, maar dat u wel naar Polen kan worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en machtsoverschrijding.

2.1.1. Ter adstructie van zijn middel betoogt verzoeker dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een onmogelijk bewijs vraagt waar de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet aantoonde dat hij de noodzakelijke medische verzorging niet heeft gekregen. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing niet regelmatig gemotiveerd.

2.1.2. In de mate waarin de verzoekende partij machtsoverschrijding opwerpt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit onderdeel van het middel niet verder uitwerkt. Derhalve is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

2.1.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele

motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.4. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

2.1.5. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

2.1.6. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet. Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks

belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend. De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt overigens terecht gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.1.7. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend dient te worden aanzien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

2.1.8. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Polen als vluchteling werd erkend. Het blijkt niet dat hij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg heeft verzoeker er geen rechtstreeks belang bij dat zijn asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

2.1.9. Wat de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker betreft in functie van het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat verzoeker navolgende motivering van verwerende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het door hem voorgehouden asielrelaas: *Er moet worden benadrukt dat u, uw vrouw, uw dochter C. {...} en uw zoon A.-M. {...} op 15 december 2008 door Polen als vluchteling werden erkend. Dat u, tot het bewijs van tegendeel, bijgevolg wordt geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, zijnde Rusland. Dat bijgevolg, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden.*

Welnu, in casu heeft u niet aangetoond dat de bescherming die u door Polen werd verleend heeft opgehouden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u Polen verliet omdat uw zoon tweemaal door onbekende Tsjetsjenen over u werd bevraagd. U heeft er geen idee van wie die mannen zijn of waarom ze uw zoon bevraagden (CGVS p.5-6). Ook toen u in het asielcentrum door medebewoners bevraagd werd kon u enkel gissen wie zij waren - u had gehoord dat het informanten van Kadyrov waren. Ze vroegen u overigens enkel waarom u Tsjetsjenië verlaten had (CGVS p.11). Verder is er geen melding van expliciete bedreigingen ten aanzien van u of uw gezin (CGVS p.11). Niettegenstaande uw vrees hieruit ontstond, verzuimde u telkenmale hiervan aangifte te doen bij de politie (CGVS p.6). Toen u gevraagd werd waarom u dit niet deed, antwoordde u dat dit zinloos was. U had namelijk gehoord dat de klacht die een vrouw in het asielcentrum deed, niet grondig behandeld werd door de politie (CGVS p.6). Dit argument is niet afdoende aangezien u verder geen redenen had om aan te nemen dat de politie uw klacht niet zou behandelen. Te meer u verklaarde dat de Poolse politie gepoogd heeft u te recruter en u een salaris zou betalen wat kan duiden op een zekere welwillendheid van de Poolse politie om u te helpen (CGVS p.6). Gezien u geen enkele valabele indicatie heeft dat de Poolse autoriteiten u niet zouden beschermen en u daarenboven verzuimde klacht bij de politie in te dienen, kan niet worden besloten dat u de bescherming in Polen onthouden zou worden. Bovendien blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat er in Polen bescherming en bijstand beschikbaar is voor asielzoekers en vluchtelingen die zouden worden bedreigd. U hebt echter nagelaten gebruik te maken van deze mogelijkheden. {...}

Gezien uw asielmotieven in het kader van deze aanvraag ten opzicht van Polen moeten beoordeeld worden, moet er opgemerkt worden dat wat uw vrees ten opzichte van Polen betreft er geen sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming. De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Jullie huwelijksakte, uw Poolse rijbewijs, uw Russisch binnenlands en internationaal paspoort, Poolse identiteitskaarten voor vluchtelingen van u, uw vrouw, C. {...} en A.-M. {...}, uw Poolse reisпас, het Russisch binnenlands en buitenlands paspoort van uw vrouw, de Poolse reisпас van uw vrouw, de geboorteaktes van C. {...} en A.-M. {...}, een geboortebewijs van uw dochter Y. {...}, bevatten enkel persoonlijke gegevens en geven geen informatie over uw asielmotieven. Het Belgisch medisch attest en het laboratoriumonderzoek bevestigen enkel uw medische toestand maar geeft geen enkele informatie over het door u verklaarde gebrek aan medische verzorging in Polen.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober

1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd." ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

2.1.10. Het argument van verzoeker dat verweerder het onmogelijke bewijs vraagt waar hij zou moeten aantonen dat hij de noodzakelijke medische verzorging niet heeft gekregen, kan de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing niet ontkrachten waar deze stelt dat: *"Verder verklaarde u dat u zich tekort gedaan voelde omwille van het feit dat u in Polen niet behandeld werd voor uw ziekte, hepatitis. U stelde dat uw Tsjetsjeense etnie hiervan aan de basis lag. De Poolse autoriteiten zouden namelijk geen financiële middelen willen vrijmaken om Tsjetsjenen medische bijstand te verlenen (CGVS p.3,7). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u wel op medische bijstand kon rekenen. Ten eerste werden 3 bloedanalyses uitgevoerd om een diagnose van uw probleem te stellen. Bij één van die drie analyses werd u voor een dag in het ziekenhuis opgenomen (CGVS p.3). Dit duidt erop dat er zeer redelijke inspanningen langs Poolse zijde werden gedaan om u medische verzorging te bieden. Van de dokter kreeg u enkel te horen dat men zou wachten met de behandeling tot de ziekteverschijnselen zich zouden manifesteren (CGVS p.8). Dit kan dan ook niet als een weigering worden gezien om u te behandelen. Verder heeft u geen enkel kanaal gebruikt om de in uw ogen onheuse behandeling aan te klagen. U verklaarde geen enkele organisatie of NGO aangesproken te hebben om u beter te informeren of om uw situatie aan te klagen. Verder achtte u het zelfs niet nodig een advocaat onder de arm te nemen om eventuele stappen te ondernemen tegen het in uw ogen onterechte uitstel van uw behandeling (CGVS p.7). Voorts verklaarde u gedurende het laatste jaar van uw verblijf in Polen geen enkele dokter te hebben bezocht, niettegenstaande u toen al over de medische attestatie en verslagen beschikte (CGVS p.10). Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat men ook in België nog niet met de behandeling van uw ziekte is gestart (CGVS p.8). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan niet worden besloten dat de medische verzorging u in Polen weerhouden werd omwille van uw Tsjetsjeense origine. Daarenboven toonde u geen enkel initiatief om u via de geijkte kanalen beter te informeren of om een oplossing voor uw probleem te zoeken. U liet zich enkel leiden door een Poolse kennis die vroeger juriste was en u aanraade Polen te verlaten omdat de Poolse autoriteiten Tsjetsjenen niet zouden helpen (CGVS p.4,7). Dit ondanks het feit dat u van Polen opvang en de vluchtelingenstatus verkregen heeft. Daarbovenop werden verscheidene medische onderzoeken voor u gedaan en heeft u nooit problemen gekend met de Poolse autoriteiten (CGVS p. 6). Aldus is uw motivering dat u de raad van deze ene Poolse dame opvolgde onafdoende en kan niet worden aanvaard dat u niet meerdere stappen ondernam om uw problemen in Polen te proberen op te lossen."* De Raad merkt op dat verzoeker vage en incoherente verklaringen afgelegd heeft over de onmogelijkheid tot het verkrijgen van medische behandeling door enerzijds te stellen dat drie bloedanalyses werden uitgevoerd in Polen, dat hij werd opgenomen in het ziekenhuis, dat de dokters inzake medische behandeling meedeelden dat hij dient af te wachten en dat hij behandeld zou worden bij manifestatie van ziekte, dat vluchtelingen wel geholpen worden als antwoord op de vraag dat er wel geld is voor Tsjetsjenen voor medische verzorging (administratief dossier, stuk 3, pp. 3, 4, 7) terwijl hij anderzijds uitdrukkelijk stelde dat hij niet op medische behandeling kon rekenen en dat Tsjetsjenen in Polen niet gefinancierd worden (administratief dossier, stuk 3, p. 3, 7). Bovendien merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat verzoeker ook in België nog geen behandeling is gestart, zoals blijkt uit het medisch attest dat verzoeker al had neergelegd bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, stuk 12, 14) en dat hij ook aan zijn verzoekschrift gevoegd heeft zodat uit het gegeven dat er nog geen medische behandeling in Polen was opgestart niet kan afgeleid worden dat verzoeker in Polen van medische behandeling verstoken zou blijven. Immers, zoals hiervoor reeds gesteld heeft verzoeker zelf verklaard dat de dokters in Polen meegedeeld hadden dat een medische behandeling zou opgestart worden wanneer de ziekte zich manifesteerde. Het is niet onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij de onmogelijkheid tot het bekomen van medische behandeling in Polen aannemelijk kan maken aan de hand van coherente, geloofwaardige verklaringen. Dit komt niet neer op het vragen van een onmogelijk bewijs.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM.

2.2.1. Verzoeker betoogt dat hij regelmatig verzorging moet krijgen en dat het attest van de geneesheer duidelijk is. Indien hij en zijn familie naar Tsjetsjenië teruggestuurd zouden worden, zouden zij het onderwerp zijn van onmenselijke behandeling.

2.2.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Verzoekers betoog waar hij stelt dat een terugkeer naar Tsjetsjenië een onmenselijke behandeling zou uitmaken is niet dienstig nu uit de bespreking hoger blijkt dat verzoeker in Polen erkend werd als vluchteling op 15 december 2008 en verzoeker niet heeft aangetoond dat de aldaar geboden bescherming opgehouden heeft te bestaan. Verzoeker maakt niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in Polen zelf, noch aldaar een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker, gelet op zijn verklaringen, niet in slaagt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van zijn land van gewoonlijk verblijf, te dezen Polen, worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VAN AGTMAAL toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER